

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 422/22.	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 4 kwietnia 2022 r. w sprawie II K 618/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	B. M. (1)	Oskarżona bezpośrednio po wypadku na miejscu zdarzenia przekazała świadkowi, że „za miejscowością R. odwróciła się do dziecka siedzącego z tyłu, następnie kiedy spojrzała do przodu znajdowała się już na przeciwległym pasie drogi i przed oczami miała pojazd jadący z przeciwka”.	zeznania K. K.	k 243 odw, k 656 odw.
2.1.1.2.	B. M. (1)	P. M. podniósł, iż B. M. (2) przekazała mu, że „zjechała na lewy pas drogi, ale nie wiedziała jak to się stało	zeznania P. M.	k 438 odw, k 656 odw.)

		i ona doprowadziła do zderzenia z pojazdem D. (...)”.		
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
	zeznania K. K.	Zeznania świadków K. K. i P. M. w powiązaniu z opiniami: neurologiczną i diabetologiczną dają podstawę do przyjęcia, iż do czasu wypadku B. M. (2) była świadoma przebiegu zdarzeń.		
2.1.1.2	zeznania P. M.	Zeznania świadków K. K. i P. M. w powiązaniu z opiniami: neurologiczną i diabetologiczną dają podstawę do przyjęcia, iż do czasu wypadku B. M.		

		(2) była świadoma przebiegu zdarzeń.	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Rażąca niewspółmierność (surowość) kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej B. M. (2), wyrażająca się w wymierzeniu oskarżonej bezwzględnej kary 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy Sąd meriti pominął, bądź też nie uwzględnił w sposób należyty	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

wszystkich
okoliczności
dotyczących tak
czynu, jak i
zachodzących po
stronie oskarżonej,
w tym:

1. nieumyślnego
naruszenia reguł
ostrożności w ruchu
drogowym,
przyznania się do
winy i świadomości
spowodowania przez
oskarżoną skutku
śmiertelnego, jej
uprzedniej
niekaralności,
zachowania przed
popęlnieniem czynu,
w tym działalności
społecznej w
hospicjum, faktu
doznania przez samą
oskarżoną obrażeń
w wyniku zdarzenia
oraz leczenia po
wypadku, w tym
psychologicznego i
psychiatrycznego;

2. jak również
zachowania po
popęlnieniu
przestępstwa - prób
udzielania (pomimo
własnych obrażeń)
pomocy
pokrzywdzonym na
miejscu zdarzenia,
rzeczywistej skruchy
i żalu z jej strony,
przeproszenia
oskarżycieli
posiłkowych, w
tym B. C. w
toku postępowania
sądowego i
zabiegania o

	<p>przebaczenie z ich strony;</p> <p>przy jednoczesnym niezasadnym nadaniu przez sąd prymatu funkcji represyjnej kary orzekanej wobec oskarżonej, co w konsekwencji przy prawidłowym ich uwzględnieniu - prowadziło do wniosku że, kara orzeczona wobec B. M. (2) winna być karą zasadniczo łagodniejszą, nie przekraczającą przy tym wymiaru określonego w art. 69 § 1 kk, zaś wobec równoczesnego spełnienia pozostałych przesłanek określonych w w/w w przepisie (przy takim jej wymiarze) zasadne było orzeczenie jej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zmiana wysokości orzeczonej kary mogłaby w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby</p>			

kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.

Waga popełnionego czynu nie uzasadnia złagodzenia kary pozbawienia wolności do wysokości (roku), umożliwiającego zastosowanie środka probacyjnego; prowadziłyby to do bezpodstawnego i niezrozumiałego w danych realiach łagodnego traktowania sprawcy i nie osiągałyby zakładanych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Sąd odwoławczy zgodził się z obrońcą, iż wymierzona oskarżonej za czyn kara 2 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności jest rażąco surowa, jednakże brak jest również podstaw do nadmiernego jej złagodzenia (do roku i 6 miesięcy, aby otworzyć skazanej przesłanki do wykonania jej w systemie dozoru elektronicznego).

Zgodnie z treścią art. 53 kk sąd wymierza karę bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej

szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Decydując o wymiarze kary sąd uwzględnia także rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, motywację i sposób zachowania się sprawcy, jego właściwości i warunki osobiste, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu. Kara bowiem musi być sprawiedliwa, nie jest formą odwetu za popełniony czyn.

Sąd I instancji w sposób jednoznaczny przyjął, że stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej z uwagi na sposób jego popełnienia, jak również skutki jest wysoki; ustalił między innymi, że oskarżona naruszyła podstawowe zasady bezpieczeństwa w

ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachowała zasady szczególnej ostrożności poruszając się po łuku drogi, w wyniku czego gwałtownie zjechała na przeciwległy pas ruchu doprowadzając do czołowego zderzenia z jadącym nim samochodem.

W następstwie tego wypadku kierowca i pasażerka drugiego pojazdu ponieśli śmierć na skutek odniesionych obrażeń. Druga pasażerka tego samochodu doznała lekkich obrażeń ciała.

Okoliczności te ewidentnie wskazują, iż oskarżona przed wypadkiem nie obserwowała przedpola jazdy, co rozciągało się w czasie. Nie była to bowiem krótkotrwała sytuacja wywołana jakąś nagłą przeszkodą, która nie ma wpływu na bezpieczeństwo jazdy, gdy po jej ustaniu – gdy warunki na drodze nie zdążyły się zmienić - kierowca niezwłocznie wraca

do kontroli swojej jazdy.

W takiej sytuacji sąd I instancji jednak przyjął, że jej zachowanie ograniczało się jedynie do błędu związanego z niezachowaniem wymaganej ostrożności, charakterystycznego dla nieumyślności. Sąd odwoławczy będąc związany kierunkiem apelacji uwzględnia to ustalenie, podkreślając jednak, iż to naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym było rażące.

Oskarżona z daleka mogła dostrzec, że dojeżdża do zakrętu, który był oznakowany. Nie zmieniła parametrów jazdy. W wyjaśnieniach oskarżona podnosiła, iż nie pamięta jak doszło do wypadku. Z opinii diabetologicznej i neurologicznej wynika brak przesłanek mogących uzasadnić gwałtowną niedyspozycję kierującej w czasie poprzedzającym wypadek. Zeznania świadka K. K.

wskazują, iż oskarżona bezpośrednio po wypadku na miejscu zdarzenia przekazała mu, że „za miejscowością R. odwróciła się do dziecka siedzącego z tyłu, następnie kiedy spojrzała do przodu znajdowała się już na przeciwległym pasie drogi i przed oczami miała pojazd jadący z przeciwka” (k 243 odw, k 656 odw.).

Również P. M. podniósł, iż B. M. (2) przekazała mu, że „zjechała na lewy pas drogi, ale nie wiedziała jak to się stało i ona doprowadziła do zderzenia z pojazdem D. (...)” (k 438 odw, k 656 odw.). Zeznania tych świadków w powiązaniu z opiniami: neurologiczną i diabetologiczną dają podstawę do przyjęcia, iż do czasu wypadku B. M. (2) była świadoma przebiegu zdarzeń. Nie ulega wątpliwości, że nie zjechała ona na przeciwległy pas ruchu z powodów wymuszonych przeszkodami na drodze, stanu jej samochodu, czy też z problemów

zdrowotnych.

Wy tłumaczeniem takiego sposobu jazdy ją zeznania K. K., któremu przekazała, że przestała kontrolować swój pojazd, gdy (na zakręcie) odwróciła głowę do dziecka siedzącego z tyłu jej pojazdu.

Okoliczności tej skarżący nie zakwestionował.

Nie ma zatem wątpliwości, że to oskarżona (w ramach ustaleń sądu I instancji - nieумыślnie) nie stosując się do obowiązujących nakazów obserwowania stale przedpola jazdy, naruszyła zasady gwarantujące bezpieczeństwo w ruchu drogowym, które w realiach tej sprawy miały zapobiec zaistnieniu wypadku drogowego - zdarzenie to urzeczywistniła.

Przestała obserwować przedpole jazdy na łuku drogi, gdy przed nią jechały inne pojazdy; do zderzenia doszło przy prawej krawędzi przeciwległo pasa ruchu (z uwagi na łuk w lewo,

dysponowała
możliwością
zaobserwowania
ruchu na
przeciwległym pasie,
w chwili gdy
wjeżdżała w zakręt i
mogło to nastąpić w
czasie 2, 9 sekundy
przed zderzeniem (k
131).

Zgodnie z art. 115 § 2
kk, dokonując oceny
stopnia
karygodności, sąd
bierze pod uwagę:
rodzaj i charakter
naruszonego dobra,
rozmiary
wyrządzonej lub
grożącej szkody,
sposób i okoliczności
popelnienia czynu,
wagę naruszonych
obowiązków,
motywację sprawcy,
postać zamiaru,
ale też rodzaj
naruszonych reguł
ostrożności i stopień
ich naruszenia. Przy
ustalaniu stopnia
społecznej
szkodliwości czynu
należy uwzględnić
wagę naruszonych
przez oskarżoną
obowiązków i reguł
określonych w
prawie o ruchu
drogowym oraz
sposób ich
naruszenia, rodzaj
dobra prawnego,
jakim jest życie
ludzkie, a także
bezpieczeństwo w
komunikacji. Sąd II
instancji przyjął, że

oskarżona naruszyła najistotniejsze reguły ruchu drogowego (na niebezpiecznym łuku drogi w warunkach ruchu pojazdów w sposób rozciągnięty w czasie przestała obserwować przedpole jazdy), uczyniła to w sposób rażący, a jej zachowanie cechowało się nonszalancją. Sąd rejonowy prawidłowo wskazał, że powyższe okoliczności mają decydujące znaczenie dla określenia stopnia społecznej szkodliwości czynu, zaznaczając, że na stopień społecznej szkodliwości czynu miała również wpływ okoliczność, że oskarżona spowodowała śmierć dwóch osób. Ten ciężki skutek należy odczytywać w kontekście naruszenia reguł ruchu drogowego, a inkryminowane zachowanie mimo przyjętej nieumyślności ma znaczenie zdecydowanie obciążające. Skutek ten był spowodowany uderzeniem pojazdu oskarżonej w jadący

prawidłowo z
przeciwległego
kierunku samochód,
który w sytuacji
niebezpiecznej
„uciekał” do prawej
krawędzi jezdni. Był
on konsekwencją
wyłącznie
nieprawidłowej
jazdy oskarżonej
i uderzenia jej
samochodu w inny
pojazd, a nie splotem
innych dodatkowych
okoliczności i
przeszkód, które
doprowadziły do
zwiększenia tych
skutków niezależnie
od sprawy.

Stopień winy
powiązany jest ściśle
z przesłankami
zawinienia, a zatem
o poziomie winy
będą decydować
m.in. właściwości
sprawcy (np. wiek,
stan zdrowia),
okoliczności
rzutujące na proces
motywacyjny, jak
również rodzaj i
liczba naruszonych
reguł ostrożności
(M. Kalitowski,
Z. Sienkiewicz, J.
Szumski, L.
Tyszkiewicz, A.
Wąsek, Kodeks
karny. Komentarz,
t. II, Gdańsk
2001, s. 94). Brak
jest okoliczności
z uwagi na
właściwości sprawcy
zmniejszające
stopień zawinienia.

W czasie czynu oskarżona mogła być już zmęczona podróżą z K., ale to ona powinna dbać o higienę jazdy, zwłaszcza, że przemieszczała się z wnukami. Przed wypadkiem B. M. (1) została ukarana mandatem za ryzykowną jazdę, co powinno wyczulić ją na przestrzeganie zasad

bezpieczeństwa w ruchu drogowym w trakcie dalszej podróży. Oskarżona nie wskazała ważnego powodu odwrócenia uwagi od pola jazdy, jednak warunki w jakich to uczyniła są dla niej obciążające (mogła poczekać z tym do wyjazdu z zakrętu, zatrzymać samochód lub wydatnie zmniejszyć prędkość, poświęcić uwagę dzieciom tylko przez ułamek sekundy). Należy po raz kolejny podkreślić, że rodzaj naruszonych reguł ostrożności, sposób i stopień ich naruszenia był jednak rażący.

Przy przestępstwie spowodowania wypadku w komunikacji na wymiar kary niewątpliwie w

znaczący sposób
wpływa sposób
popelnienia
przestępstwa i jego
skutki. Przyczyną
wypadku było
niewłaściwe
zachowanie się
oskarżonej
kierującej
samochodem, która
na oznakowanym -
jako niebezpieczny -
łuku drogi wyjechała
„pod prąd” na
tor jazdy innego
samochodu
osobowego, nie
dając mu szansy na
skuteczny manewr
obronny. Ocena
prawidłowości
zachowania
pokrzywdzonego ma
bardzo istotne
znaczenie w
perspektywie
odpowiedzialności
karnej oskarżonego,
zwłaszcza że
drugiemu kierowcy
pojazdu
uczestniczącego w
wypadku nie można
przypisać żadnego
współprzyczynienia
się. Przeciwwagą dla
ciężaru wywołanego
skutku w postaci
poważnych
następstw wypadku
nie mogło więc
być zachowanie
pokrzywdzonego
kierowcy.

Przepis art. 177
§ 2 kk ujmuje
alternatywnie
następstwa wypadku

komunikacyjnego i jest zrozumiałe, iż nie może pozostać bez wpływu na wymiar kary okoliczność, czy następstwem tym była śmierć innej osoby, czy też „tylko” ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, a także liczba pokrzywdzonych osób. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazywano, iż co do zasady okoliczności należące do znamion danego przestępstwa nie mogą być traktowane jako wpływające na zaostrzenie lub złagodzenie kary. Jednak w sytuacji, gdy okoliczności takie podlegają stopniowaniu co do ich nasilenia, jakości lub nagromadzenia, mogą być przyjmowane jako okoliczności obciążające przy wymiarze kary mimo, że należą do ustawowych znamion danego typu przestępstwa (wyrok SN z dnia 14 listopada 2014 r., III KK 212/14, Legalis). Z tego punktu widzenia, w sytuacji gdy znamieniem przestępstwa z art. 177 § 2 kk jest śmierć dwóch osób

i lekki uszczerbek na zdrowiu trzeciego pokrzywdzonego, dopuszczalne jest akcentowanie tego, jako okoliczności wpływającej na zaostrzenie kary.

Trzecia ogólna dyrektywa sądowego wymiaru kary to dyrektywa prewencji indywidualnej.

Wymierzona kara ma oddziaływać na sprawcę poprzez osiągnięcie celu zapobiegawczego i wychowawczego. Cel zapobiegawczy zostaje osiągnięty, jeśli ukarany sprawca w przyszłości nie popełni już przestępstwa, natomiast cel wychowawczy odnosi się do zmiany osobowości sprawcy, jego postawy, w szczególności do wykształcenia u niego poszanowania dla norm prawnych.

Kluczowym kryterium przy orzekaniu kary w perspektywie prewencji indywidualnej jest osobowość sprawcy. Sąd jest zobligowany do postawienia prognozy kryminologicznej, zgodnie z kryteriami wskazanymi w art.

kk. Taka prognoza kryminologiczna powinna stanowić bazę do dokonywania wyboru optymalnej sankcji, mając na względzie zarówno rodzaj, jak i surowość kary (M. Szczepaniec, Wybór optymalnej..., s. 42).

Sąd I instancji miał na uwadze również dyrektywę prewencji ogólnej, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo, budzić aprobatę dla wymierzonych kar oraz zaufanie do wymiaru

sprawiedliwości -
i w ten sposób
stwarzać warunki
do umacniania i
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Sąd I instancji
uwzględnił przy
wymiarze kary na
korzyść oskarżonej:
uprzednią
niekaralność i
dotychczasowe
życie, wypełnione
pracą (działalnością
społeczną),
polegającą na
pomaganiu innym,
wyrażoną skruchę,
próby pojednania się
z pokrzywdzonymi.
Skarżący podniósł
dodatkowo na jej
rzecz: nieumyślne
naruszenie zasad
bezpieczeństwa w
ruchu drogowym,
zachowanie po
popelnieniu
przestępstwa
(pomaganie innym
uczestnikom
wypadku
drogowego, mimo
odniesionych przez
B. M. (2) obrażeń
ciała); skarżący
podkreślał, iż
wypadek był również
dla oskarżonej
destrukcyjnym
doświadczeniem z
uwagi na doznane
urazy fizyczne i
psychiczne.

Oskarżona naruszyła podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym i w świetle okoliczności i przyczyn tego wypadku, przyjęta przez sąd I instancji w tym zakresie „nieumyślność” nie ma waloru łagodzącego w ramach kary pozbawienia wolności orzeczonej za ten czyn, którego górna granica zagrożenia ustawowego wynosi 8 lat.

Okoliczności łagodzące wskazane w apelacji związane z właściwościami i warunkami osobistymi B. M. (2), czy jej postawą na miejscu zdarzenia i w procesie są wyolbrzymiane oraz nie mają tej wagi i znaczenia, aby doprowadzić do tak znacznej korekty orzeczonej wobec niej kary pozbawienia wolności.

Znaczenie skruchy i szczerego żalu osłabia zaś linia obrony oskarżonej wyrażająca się w tym, że deklarowała, iż nie pamięta okoliczności wypadku, chociaż po

czynię się do nich odnosiła.

Wszystkie wymienione dyrektywy sądowego wymiaru kary są równorzędne i muszą znaleźć uwzględnienie podczas doboru rodzaju kary i miarkowania jej wysokości. Jednak równorzędność dyrektyw nie oznacza równomierności w ich stosowaniu. Właśnie dzięki zróżnicowanemu wpływowi poszczególnych dyrektyw na wymiar kary konkretnego sprawcy - proporcjonalnemu do okoliczności wskazujących najbardziej odpowiednie spośród nich dla realizacji celów kary w konkretnym przypadku - możliwa jest indywidualizacja kary, czyli dostosowanie jej rodzaju i wymiaru do oczekiwanej skuteczności.

Z uzasadnienia wyroku sądu I instancji wynika, że przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu uwzględniono

okoliczności
wskazane w art. 115
§ 2 kk, w tym
rodzaj i charakter
naruszonego dobra,
sposób i okoliczności
popelnienia czynu
oraz rodzaj
naruszonych reguł
ostrożności i stopień
ich naruszenia, jak
i jego skutki.
Istota argumentacji
obrońcy koncentruje
się głównie na
akcentowaniu
właściwości i
warunków
osobistych
oskarżonej.

Sąd rejonowy
uwzględnił
okoliczność
spowodowania przez
oskarżoną wypadku
komunikacyjnego, w
którym śmierć
poniosły aż dwie
osoby. Przy
wymiarze kary nie
można pominąć
sposobu popelnienia
przestępstwa, które
są dla oskarżonej
obciążające i
rozmiarów skutku,
do którego nie
przyczyniły się żadne
inne
uwarunkowania.

Oskarżona miała
wpływ na sposób
kierowania swojego
samochodu i
zaniechała w danych
warunkach ruchu
prowadzenia go w
sposób bezpieczny.
To zaniechanie było

zależne od niej, a jego skutki (brak kontroli nad ruchem pojazdu) jadąc na luku drogi mogła przewidzieć. W konsekwencji przez okres rozciągnięty w czasie przestała obserwować przedpole drogi i korygować swoją jazdę do przebiegu drogi. To z zachowania kierującej wynika wniosek, że lekceważy ona zasady ostrożności i bezpieczeństwa innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji.

W tym kontekście należy uwzględnić, iż przestępstwo z art. 177 § 2 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Ustawowe zagrożenie karą wyraża abstrakcyjne przekonanie ustawodawcy o granicach społecznej szkodliwości danego przestępstwa, nagminności tego rodzaju przestępstw oraz względach prewencyjnych w zakresie zapobiegania przestępstw i względach na

społeczne oddziaływania kar przez ustanowienie odpowiednio wysokiej sankcji karnej. Ustawowe zagrożenie karą wyznacza pierwszy etap wymierzania kary wobec konkretnego sprawcy. W przypadku czynu z art. 177 § 2 kk ustawodawca nie przewidział sankcji alternatywnej, jak również możliwości zastosowania warunkowego umorzenia postępowania. Podstawową przesłanką do zastosowania warunkowego zawieszenia wykonania kary jest wymiar kary pozbawienia wolności nie przekraczający roku i przekonanie sądu, że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Te granice zagrożenia ustawowego dotyczą czynów o różnej wadze i skutkach. Już ustawodawca w odniesieniu do tego przestępstwa przewidział surową sankcję, chociaż

dotyczy ona
generalnie
sprawców
przypadkowych i
niezdemoralizowanych.

Kara ma mieć
postać sprawiedliwej
odłaty, ale
dostosowanej do
wszystkich
kryteriów z art.
53 kk, będącej ich
wypadkową – nie
zaś zemstą, czy
odwetem
sprowadzającym się
do braku
właściwego,
personalnego
odniesienia jeśli
chodzi o osoby,
których dotyczy.

Dyrektywa stopnia
społecznej
szkodliwości ma
sprzyjać
wymierzeniu kary
sprawiedliwej i
powinna nie tylko
wyznaczyć górny
pułap kary
współmiernej do
stopnia społecznej
szkodliwości
konkretnego czynu,
ale i przeciwdziałać
wymierzeniu kary
zbyt łagodnej w
przypadku znacznej
społecznej
szkodliwości czynu;
sąd przy wymiarze
kary zobowiązany
jest baczyć, aby
jej dolegliwość nie
przekraczała stopnia
winy. Te dwie
dyrektywy w tym

przypadku wpływają jednak na surowość kary, która musi być dostosowana do wagi czynu i stopnia zawinienia sprawcy i w tej sprawie nie może oscylować w granicach dolnego zagrożenia ustawowego, a jego – co sąd odwoławczy podkreśla - kilkakrotności.

Z drugiej strony prawidłowo wskazane przez obrońcę okoliczności korzystne dla oskarżonej powinny proporcjonalnie wpływać łagodząco na wymiar tej kary.

Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę. W przypadku sprawców wypadków drogowych cel wychowawczy ma mniejsze znaczenie. Oczywiście jest, iż wychowanie sprawcy nie jest tożsame z pobłażaniem mu i koniecznością wymierzenia kary

łagodnej, gdyż w określonych sytuacjach to właśnie kara izolacyjna odpowiednio wymierzona spełnia nie tylko rolę odwetu za popełnione przestępstwo, ale jest też czynnikiem wychowawczym, pozwalającym na uzmysłowienie sprawcy nie tylko faktu nieopłacalności łamania prawa, ale i związanych z tym konsekwencji. Jest też wyraźnym sygnałem dla społeczeństwa, że sprawcy tak lekkomyślnie godzący w podstawowe dobra człowieka, jakim są życie i zdrowie, nie mogą liczyć na pobłażliwe traktowanie. Celem tej kary jest także przywrócenie w środowisku poczucia naruszonego bezpieczeństwa oraz to, aby przez właściwy wybór rodzaju kary, zapewnić realność ochrony najważniejszych dóbr chronionych przez prawo karne.

Nie byłoby z tej perspektywy zrozumiałym sygnałem

wymierzenie oskarżonej za ten czyn kary w wysokości zbliżonej do minimum ustawowego progu zagrożenia (zwłaszcza z warunkowym zawieszeniem jej wykonania), przy dominujących okolicznościach obciążających dotyczących sposobu jego popełnienia i skutków. W ocenie sądu odwoławczego wskazane okoliczności łagodzące nie stanowią wystarczającej przeciwwagi dla okoliczności obciążających, aby tak niski wymiar kary w tej sprawie ukształtować.

Zdaniem sądu odwoławczego karą współmierną do stopnia zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości przedmiotowego czynu, a także czyniącą zadość innym ustawowym dyrektywom wymiaru kary jest kara 2 lat pozbawienia wolności i do tej wysokości obniżył karę wymierzoną przez sąd I instancji,

w sposób korzystny dla oskarżonej wartościując i uwzględniając okoliczności łagodzące.

Wystarczającym przejawem łagodnego potraktowania oskarżonej przez sąd odwoławczy z uwagi na występujące okoliczności łagodzące jest obniżenie orzeczonej pozbawienia wolności.

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Brak jest argumentów, aby kara mogły być skorygowana w kierunku dalszego jej złagodzenia.

Adekwatna reakcja karna nie może służyć premiowaniu

skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił.

Wymierzenie takiej kary prowadziłyby do bezpodstawnego i niezrozumiałego w danych realiach łagodnego traktowania sprawcy i nie osiągałyby zakładanych celów w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. W sprawie bowiem przeważają okoliczności obciążające, których wymowy nie zdołały osłabić dane dotyczące osoby sprawcy.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej B. M. (2) do 1 roku z jednoczesnym zastosowaniem środka probacyjnego w postaci warunkowego zawieszenia jej wykonania; ewentualnie o zmianę

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

<p>zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej B. M. (2) i wymierzenie jej w wysokości nie przekraczającej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych charakteryzujących czyn przypisany sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Do uznania zasadności zarzutu opartego na podstawie art. 438 pkt 4 kpk konieczne jest wykazanie przez skarżącego sądowi I instancji konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego</p>		

rozumowania i doświadczenia życiowego przy ocenie znaczenia ustalonych okoliczności (tak podmiotowych, jak i przedmiotowych), czy też w zakresie nakazu ich kompletnego uwzględnienia – mających, stosownie do brzmienia art. 53 kk, znaczenie dla wymiaru kary. W tym zakresie apelacja skutkowałą obniżeniem kary pozbawienia wolności do 2 lat, jednak przedstawiła argumentów tej wagi, aby mogły prowadzić do korekty reakcji karnej przez jej dalsze złagodzenie.

Pojęcie rażącej niewspółmierności może odnosić się zarówno do wymiaru kary, jak również jej rodzaju i zmiana wyroku w tym zakresie może nastąpić tylko wówczas gdy skarżący wykaże w środku zaskarżenia w sposób przekonujący, że orzeczona wobec oskarżonego kara nosi cechy rażącej lub surowości. Sąd odwoławczy po rozważeniu stanowiska

<p>odwołującego się uznał, że oskarżonej - przy prawidłowym uwzględnieniu dyrektyw wymiaru kary - powinna być wymierzona bezwzględna kara pozbawiania wolności w wysokości skorygowanej przez sąd II instancji, jednakże nie w tak niskim wymiarze jak postulowała to apelacja.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Wina</p>		

<p>Zakaz prowadzenia pojazdów</p> <p>Wydatki za I instancję zasądzone od oskarżonej na rzecz oskarżycieli posiłkowych</p> <p>Zwrot wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Brak jest podstaw faktycznych i pranych do korekty wyroku w tych zakresach.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Obniżenie kary pozbawienia wolności z 2 lat i 6 miesięcy do 2 lat.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Powody zmiany zostały wykazane we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

<p>prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>3</p>	<p>Sąd odwoławczy zasądził od oskarżonej na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych kwoty po 840 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nich wydatków w drugiej instancji z tytułu zastępstwa procesowego.</p>	
<p>4</p>	<p>Sąd okręgowy zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa 300 złotych opłaty za obie instancje i 20 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w</p>	

	postępowaniu odwoławczym.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------